

[Ovs Hansen.]

deres størrelse og deres arbejdsområde. Når rammerne er fastlagt, vil det være nødvendigt at tage hele problemet om opgave- og byrdefordelingen mellem staten, primærkommunerne og sekundærkommunerne op til forhandling.

Jeg tror, at den fremgangsmåde, der er valgt, giver den rigtige rækkefølge, for ikke at sige den eneste mulige. Endelig er der vel det at tilføje, at det ikke var kommunallovskommissionens opgave at tage stilling til byrdefordelingen.

Det har også i forbindelse med drøftelserne om den nye kommunestruktur været nævnt, at den ville medføre et øget antal personer i den kommunale administration og dermed en forøgelse af kommunernes udgifter. Det ville være urigtigt at påstå, at oprettelsen af større og mere handlekraftige kommuner ikke vil betyde en forøgelse af personalet. De større kommuner, som vi formentlig skal have, må nødvendigvis have et kvalificeret personale. Det vil dog efter min mening ikke så meget være sammenlægningen af kommunerne, der medfører øgede udgifter til personale, men derimod dette at vi nu får et administrationspersonale, der virkelig vil være i stand til at udføre og løse de mange opgaver såvel økonomiske som tekniske, som en kommunalbestyrelse pålægger dem. Omkring 300 kommuner har endnu ikke i dag kommunesekretær. Selv om mange sognerådsformænd og sognerådsmedlemmer udfører et godt arbejde for den kommune, de styrer, må tiden alligevel nu være inde til, at et fagligt uddannet personale varetager de administrative pligter.

Ligesom forstadsproblemet var et af de store problemer i kommunallovskommissionen, har det også været tilfældet i diskussionen om de to lovforslag her, og det er forståeligt, at det har givet anledning til debat. Når kommunallovskommissionen kom til et kompromis på dette område, skyldtes det alene, at vi ikke tog et klart standpunkt, men i realiteten udskød løsningen til den

forventede kommunalreformkommission. Havde vi kunnet fastlægge klarere regler og vilkår vedrørende dette meget vigtige problem, så havde der formentlig ikke været en enig kommission bag løsningen. Jeg så meget gerne, at vi i det kommende udvalgsarbejde kunne anvise mere faste regler for en løsning af problemerne omkring forstæderne, men jeg tvivler meget på, om det vil være muligt. Det vil måske være nyttigt, om vi i folketingsudvalget stifter lidt nærmere bekendtskab med den løsning, som er foreslået i Norge, nærmere betegnet området omkring Bergen; problemerne i Bergen ligner meget vore hjemlige problemer.

Kommunaldirektøren i Århus har udkastet den tanke, at kan der ikke opnås enighed købstaden og omegnskommunerne imellem, ja, så kunne man lade sekundærkommunen overtage primærkommunens funktioner. Jeg anser ikke en sådan løsning for heldig. Jeg tror heller ikke, at beboerne ville være begejstret for tanken, dersom den blev til virkelighed. Den ret, en kommune har til selv at styre sine anliggender, skal den ikke uden videre fraskrive sig.

Det bliver formentlig den foreslåede kommunalreformkommission, der skal prøve på at løse forstadsproblemet, men de, der har de bedste forudsætninger, de bedste muligheder for at løse problemet, er de kommunalfolk, der repræsenterer henholdsvis forstæderne og købstæderne. De kender deres kommuner, deres byer, og de ved, at problemet skal løses, at det ikke kan udsættes længere. I mange tilfælde er købstaden og forstæderne så stærkt afhængige af hverandre, selv om det måske ikke vil erkendes, at en adskillelse næsten ville være utænkelig. Mange forstæder er vokset til økonomisk stærke kommuner, der har præsteret et omfattende boligbyggeri, har løst de kommunale opgaver på en fornuftig måde, og jeg forstår i nogen grad deres betænkeligheder. Imidlertid har jeg den opfattelse, at befolkningen i vid ud-